

Sygn. akt VII U 2422/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekr. sądowy Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy R. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 25 września 2013 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 września 2013r,
2. zasądza od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. wniosek ubezpieczonego o przyznanie odsetek przekazuje pozwanemu celem wydania decyzji.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 2422/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., działając na podstawie przepisu 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U .2013, 1440 j.t.) odmówił R. R. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w oparciu o ustalenie, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił on wymaganego przez prawo 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach pozwany nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu pracy od 16 maja 1977 roku do 31 stycznia 1992 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. z uwagi na fakt, iż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 sierpnia 2013 roku podano, iż wnioskodawca zajmował stanowisko: „ monter instalacji i urządzeń c.o., monter c.o.- spawacz”. Ponadto w powołanym przez zakład pracy zarządzeniu nr 9 Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983

roku w wykazie A, dział II poz. 44 jako praca w szczególnych warunkach została wymieniona praca na stanowisku monter urządzeń i instalacji ciepłowniczych. W związku z powyższym w ocenie pozwanego nie można jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace montera. Pozwany nadmieniał także, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze istnieje możliwość zaliczania do okresu pracy w szczególnych warunkach pracy wykonywanej w ramach pełnego wymiaru czasu równoległe na kilku stanowiskach pracy, pod warunkiem, że praca na każdym z tych stanowisk odpowiada ściśle jednemu z rodzajów pracy wymienionej w wykazie resortowym w obrębie tego samego działu, pod różnymi pozycjami – jednakże jak podniósł pozwany praca spawacza nie jest wymieniona w dziale II pkt 1.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony R. R. podnosząc, iż przez cały okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. tj. od 16 maja 1977 roku do 31 stycznia 1992 roku stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach. Wyjaśnił, iż był zatrudniony na stanowisku monter co, monter-spawacz, a wykonywana przez niego praca była pracą tożsamą z pracą „montera urządzeń i instalacji ciepłowniczych” wykazaną w załączniku nr 1 do Zarządzenia Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 17 marca 2014 roku ubezpieczony wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz odsetek w ustawowej wysokości za okres od dnia następującego po dniu, w którym powinno być wypłacone świadczenie emerytalne za kolejne miesiące licząc od października 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. R., urodzony dnia (...), w dniu 19 września 2013 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych ponowny wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony przekazał środki zgromadzone na rachunku na Otwartym Funduszu Emerytalnym za pośrednictwem pozwanego na dochody budżetu państwa oraz nie pozostawał dalej w stosunku pracy.

Skarżący uprzednio dwukrotnie składał wniosek do organy rentowego w celu uzyskania przedmiotowego świadczenia. Mocą decyzji z dnia 24 lipca 2013 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury powołując się na fakt, iż wnioskodawca nie udowodnił 15 – letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz pozostawał członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Decyzją z dnia 27 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych także odmówił skarżącemu postulowanego świadczenia z powodu niewykazania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : wniosek z dnia 23 sierpnia 2013 r. – k. 25, wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na OFE – k. 19,

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił 28 lat, 2 miesiące i 11 dni i okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 6 lat i 11 miesięcy pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 25 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. R. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód : akta rentowe : karta przebiegu zatrudnienia – k. 27, decyzja pozwanego z dnia 25 września 2013 r. – k. 28

W okresie od dnia 16 maja 1977 roku do dnia 31 stycznia 1992 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G.. Następcą prawnym w/w przedsiębiorstwa jest Zakład (...) Spółka z o.o., który w dniu 14 sierpnia 2013 roku wystawił skarżącemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wskazując, iż w okresie od 16 maja 1977 roku do 31 stycznia 1992 roku ubezpieczony zajmował stanowiska montera instalacji i urządzeń c.o., montera c.o. oraz montera c.o.- spawacza.

W rzeczywistości skarżący świadczył pracę jako monter instalacji centralnego ogrzewania jak również wykonywał prace spawalnicze. Praca skarżącego polegała na dokonywaniu konserwacji i napraw aparatury przemysłowego centralnego ogrzewania. Powyższych napraw skarżący dokonywał w znajdujących się w poszczególnych osiedlach kotłowniach oraz w umiejscowionych pod ziemią komorach ciepłowniczych położonych na obszarze gmin: G., P. oraz w T. . Ubezpieczony zajmował się bieżącą konserwacją elementów ciepłowniczych, ale był także wzywany do awarii. W związku z powyższym zdarzało się, że wykonywał naprawy w wykopach, w sytuacji, gdy miały miejsce awarie rurociągów ciepłowniczych.

Do obowiązków skarżącego należało zatem wykonywanie remontu kotłów, wymiana promienników, rur, czy rurociągów zewnętrznych oraz wentylatorów wyciągowych. Skarżący pracował także przy remoncie koryta, którym usuwany był żużel oraz przy nawęglaniu. Ponadto skarżący zajmował się wykonywaniem napraw zbiorników uzdatniania wody oraz wykonywał naprawy wewnątrz kotłów – tzn. naprawiał ruszta ruchome.

Prace remontowe jakimi zajmował się wnioskodawca polegały na zastępowaniu starego, zużytego lub zepsutego elementu nowym. Polegało to na tym, iż w pierwszej kolejności skarżący przy pomocy palnika wycinał określony element, który następnie szczepiał, by na końcu go zespawać.

Ponadto w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. wnioskodawca zajmował się wymianą izolacji ciepłowniczej w rurociągach oraz ich malowaniem farbą antykorozyjną.

W (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. zatrudniony był także E. J., który od 01 kwietnia 1975 roku do 31 sierpnia 1976 roku zajmował stanowisko starszego mistrza obwodu, zaś od 01 września 1976 roku do 31 marca 1992 roku pracował w charakterze kierownika obwodu G.- P. i był bezpośrednim przełożonym skarżącego. Ponadto pracownikiem w/w przedsiębiorstwa był również Z. K., który w okresie od 11 lipca 1971 roku do 31 stycznia 1992 roku zajmował stanowisko montera c. o. i wykonywał tożsamą pracę co ubezpieczony. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył Z. K. okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. do pracy w szczególnych warunkach, w związku z powyższym Z. K. otrzymuje emeryturę w obniżonym wieku.

dowód: : akta rentowe : świadectwo pracy z dnia 31.01.1992 r. – k. 9, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 12, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 21, pismo z dnia 19.09.2013 r. – k. 26

dowód: akta sprawy : zeznania ubezpieczonego – k. 44 w zw. z k. 41-42, zeznania świadka E. Jabłoński- k. 42-43, zeznania świadka Z. K. – k. 43, akta osobowe- k. 35, wyjaśnieniach pracodawcy z dnia 19 lutego 2014 roku – k. 24

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy w tym w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: E. J. oraz Z. K., tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego, które Sąd uznał za przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego R. R. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013, 1440 j.t.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej : 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale II (prace w energetyce) wymienione są prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, natomiast w dziale XIV (prace różne) pod poz. 12 wymieniono prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Z uwagi na ogólnikowe określenie w dziale II prac, Sąd uznał za celowe posiłkowe odwołanie się do stanowisk wymienionych w załączniku Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 roku. (Dz. Urz. z 1983 r., Nr 2, poz. 3) zawierającym szczegółowy wykaz stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, gdzie w dziale II (w energetyce) w pkt 44 wymienione jest stanowisko monter urządzeń i instalacji ciepłowniczych.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 08 sierpnia 2013 roku osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz przekazał środki zgromadzone na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody budżetu państwa.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy od 16 maja 1977 roku do 31 stycznia 1992 roku tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. z uwagi na fakt, iż jak wskazał pozwany w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 sierpnia 2013 roku podano, iż wnioskodawca zajmował stanowisko: „ monter instalacji i urządzeń c.o., monter c.o.- spawacz”. Ponadto w powołanym przez zakład pracy zarządzeniu nr 9 Ministra Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 01 lipca 1983 roku w wykazie A, dział II poz. 44 jako praca w szczególnych warunkach została wymieniona praca na stanowisku monter urządzeń i instalacji ciepłowniczych. W związku z powyższym w ocenie pozwanego nie można jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace montera.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach jako monter urządzeń i instalacji ciepłowniczych oraz spawacz znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – w szczególności w świadectwie pracy w warunkach szczególnych, a także w pozostałych dokumentach znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy (w szczególności w umowie o pracę, wyjaśnieniach pracodawcy z dnia 19 lutego 2014 roku) oraz w aktach organu rentowego.

Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia – który zgodnie podali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace montera urządzeń i instalacji ciepłowniczych oraz prace spawalnicze niezbędne przy dokonywaniu napraw instalacji ciepłowniczej . Należy wskazać, iż świadkowie E. J. oraz Z. K. stanowią dla Sądu wiarygodne osobowe źródła dowodowe, ponieważ pracowali w przedsiębiorstwach w okresach pokrywających się z zatrudnieniem ubezpieczonego. W związku z powyższym należało uznać, iż w/w świadkowie posiadają dokładną wiedzę na temat tego, czym w czasie pracy zajmował się wnioskodawca. Podkreślenia wymaga także fakt, iż Z. K., w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. wykonywał tożsamą pracę co ubezpieczony, a okres ten został uznany przez pozwanego za pracę w szczególnych warunkach. W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykazał się niekonsekwencją bowiem w sposób niezrozumiały dla Sądu różnicuje sytuację osób których praca w istocie polegała na tym samym.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostaje fakt, iż w ocenie Sądu zarówno wnioskodawca jak i powołani w sprawie świadkowie zdołali wiarygodnie wyjaśnić, skąd na świadectwie pracy znalazło się wyszczególnienie kilku stanowisk pracy tj. monter instalacji i urządzeń c.o., monter c.o.- spawacz – podnosząc, iż powyższa praktyka wiązała się ze strategią zakładu pracy. Osoby, którym przypisywano tzw. wielozawodowość były lepiej wynagradzane. Powyższa okoliczność nie wpływała jednak na zakres prac rzeczywiście wykonywanych

przez ubezpieczonego oraz nie zmienia fakt, iż skarżący świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 2008 roku w sprawie o sygnaturze II UK 306/07 zgodnie z którym nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm człowieka.

A contrario- wykonywanie dwóch rodzajów prac, łącznie wypełniający pełen wymiar czasu pracy, z których każda z osobna, w uwagi na swoją szkodliwość została uwzględniona w cytowanym powyżej rozporządzeniu powoduje, iż ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania świadczenia emerytalnego z tytułu pracy w szczególnych warunkach .

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. wykonywał pracę na stanowisku montera instalacji urządzeń ciepłowniczych (uszczegółowione w powołanym wyżej załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Administracji, Gospodarki terenowej i Ochrony Środowiska), wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w dziale II wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak również świadczył prace w charakterze spawacza - wobec czego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w poz. 12 działu XIV. Uwzględnienie bowiem spornego okresu wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W tej sytuacji , ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ na dzień złożenia ostatecznego wniosku osiągnął 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, przekazał środki zgromadzone na rachunku Otwartego Funduszu Emerytalnego na dochody budżetu państwa, a także spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił decyzję organu ubezpieczeniowego i przyznał ubezpieczonemu R. R. prawo do emerytury począwszy od 01 września 2013 roku (tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym skarżący złożył wniosek o przyznanie przedmiotowego świadczenia) – o czym orzekł w punkcie pierwszym

W punkcie drugim sentencji wyroku, Sąd kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 99 k.p.c. oraz w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego podstawową stawkę opiewającą na kwotę 60 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W punkcie trzecim, mając na uwadze fakt, iż wniosek o wypłatę odsetek stanowi nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez pozwanego - Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁰ § 2 kpc przekazał je do rozpoznania organowi rentowemu celem wydania decyzji.

SSO Elżbieta Zabrocka